

ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΦΙΛΙΟΥ

Α'.

ΙΑ άπλή λέξις, μιá λέξούλα με δύο συλλαβές: ΦΙΛΙ. Κι' έχετε όλη τη ζωή, όλη την έρωτα, όλο τον έρωτα.

Τό φίλι, είπεν ό Βίωτωρ Οίγζω, είναι:

'Η γοητευτική δύναμις που μεταβάλλει τον άνθρωπο σε Θεό, μέλι μαζί και δηλητήριο, φιλητρασιμένη φλόγα που γεννιέται από τό σμίξιμο της πνοής του άνδρός και της γυναίκας, άνατριχίλα της σαρκός κι' όνειρο της ψυχής...

Τό φίλι είναι ή ήδονή που θριαμβεύει, ή ψυχική έννοσις δύο όντων, ή ψυχή που σμίγει με τις πνοές των, στην άωρη των χειλιών των, με τρεμάμενους άναστενυγμούς, που σαταρούμεν από τους παλμούς της καρδιάς τους.

Τό φίλι: μέλι μαζί και δηλητήριο, τόσο γλυκό και μεθυστικό, σαν θείο και μυστηριώδες ποτό, φιλητρασιμένο από πονηρούς άγγέλους. Νέκταρ κοσμικόν από τό ζάχαρι που ζαλίζει και πεπεριζει βασανίζοντας τον άνθρωπο.

Στό τέλος όμοιος αυτού του θείου ποτού ύπάσχει ένα μικρό κατακάθι, μιá βαθεία γεύσι διαζώνων.

Τό φίλι είναι ένα δηλητήριο που ξεγελεί και γοητεύει, κι' όποιος τό πιη, δέν μπορεί να συνέλθη μιá ούτε και να τό ξεζάση, ως την τελευταία του πνοή.

Είνε φλόγα φιλητρασιμένη που άρπάζει στα φτερά της τη σάρκα και της θγάζει την ψυχή, ξετρούλαμένη από λαχτάρα κι' από έρωτα, άχόρταγη και λαγυμένη.

'Τό φίλι είν' ό κύριος όλων μας', λέει κάποιος ποιητής. Και αυ νεύζει:

Θείο δώρο, καθάρια ήδονή,
μυστικό κίνητρο του σύμπαντος
γλυκό κεντρί της φύσεως,
τό πιο άκατανίκητο θέλητρό της.
'Αρπάξεις τους πιστούς σκλάβους σου
σκοραίζοντας τις φλογερές σάιτες σου
και ξανάβεις με τις σπίδες σου
τη λαμπάδα του τυροφύτου σου.
Χωρίς έσέ τί θάτανε τα νειάτα;

Σκόρπιζε τα λουλούδια σου στη νεϊότη μου
κι' ως τα κρύα γεράματα
ξανάνιωνε τους πόθους μου.

Χωρίς τό φίλι τί θάταν ή ηλικία που έλπίζει κανείς και τί να έλπίση χωρίς αυτό; Τό μεθύσι του όνειρενται ή καρδιά, όταν σιγά-σιγά άνοίγει στη ζωή τά φύλλα της

...όμοια με τρυφερό δειλό όλόασπρο λουλουδι.
'Όμοια με κρίνο...
'Όμοια με ρόδο..

'Ετσι κι' ή θύμησις των φίλιών που πήρε κανείς κι' έδωσε, είναι γλυκειά και λεπτή σαν τό άρωμα λουλουδιού που μαραινείται.

'Εξεψύχησα κόβοντας τό λουλουδι των (χειλιών σου)
'Ακριθή μου, έσύ, αγάπη, που ήσουνα τό (δάσάνό μου...)

Τί κι' αν πεθάνη κανείς, άμια έχει δοκιμάσει τά χαϊδευτικά φίλιά και τό άπέραντο μεθύσι τους.

'Η ζωή είν' ένας ύπνος, κι' ό έρωτας τό (όνειρό του)
Κι' έσείς θάχετε ζήσει αν έχει' αγαπήσει.

'Όμως τί είν' αυτό τό πράγμα, που εκφράζουν ή δύο αυτές συλλαβές, που προφέρονται τόσο γρήγορα, σαν άνάλαφρη πνοή;

Τί είναι λοιπόν τό φίλι;
Είνε, λέει ό Σαιν Μπεβ:

'Τό πιο προδοτικό θέλητρο, άπ' όλα πιο πλαγερμό... 'Εκείνο που σάς ξεγέλασε έδω και τόσα χρόνια κι' όπου του παραδοθήκατε με τόση άσυλλογισιά... 'Επικίνδυνος κι' αγαπημένος θησαυρός, λουλουδι δλόδροσο, δλόγλυκο σταφύλι, που ά-

πλώνουν να τό φτάσουν οι πόθοι μας, τροφή μοναδική, κορώνα της νεϊότης μας. Από τη στιγμή που τά χείλη θα γνωρίσουν τό φίλι, ή ήδονή σάς έχει σκλάβο της, κατέχει τη σάρκα σας, τρυκμίζει τό αίμα σας, σαν φειδι τρυπώνει ανάμεσα στα νεύρα σας.

'Αγάπη, πρωτογέννητη αγάπη, άδέβαιη φωνή που άναστενάξεις μέσα μας και τραγουδάς, μελωδία της 'Εδέμ δυσκολοξεχώριστη, ταξείδι στον Παράδεισο όπου, για μιá φορά τουλάχιστο στη ζωή μας, μάς στέλνει ό Δημιουργός με τά φτερά της νεϊότης μας'.

Τό πρώτο φίλι είναι τό μοναδικό μεθύσι που δέν τό δοκιμάζει κανείς για δεύτερη φορά. Τά χείλη δέν ξεχνούνε τό τρεμοβίλιαμά του, μιá δέν τό ξαναβρίσκουν ποτέ.

Τ' άλλα χάρδια μπορεί νάναι φίλογερότερα, πιο πλέρια, πιο τρέλλά, μιá δέ φτάνουν ποτέ τη λαχτάρα, τη συγκίνησι του πρώτου φίλιού του πόθου.

Μια φορά τη νεύσατε ή θα τη νεύσατε ν' άνεβαίνη από τά βάθη του είναι σας σαν χόχλασμα νερού, σαν ζέση περτοέ και να σας κρυεύη.

Μπορεί ν' αγαπάτε ξεφρενασιμένα, μπορεί να ρεχτήτε σαν πεινασμένος στο έρωτικό σημάσιο, να δοκιμάσετε όλες τις γλώσσες και τά μεθύσια, κομμιά σας αίσθησι; δέ θα φθίση αυτή τη λαχτάρα, αυτή τη φοβία, αυτό τό άπρόσποτο, αυτή την εύλαγνεία, αυτή την όμηι του ενός δευτερολέπτου, που έχει τό πρώτο φίλι που έδόσατε ή έλήφατε στο κατώφι του έρωτος.

Αυτή μονάχα τη φορά όλη σας ή ψυχή, όλη σας ή σάρκα, ή ζωή σας όλη έδόθητε, έφορευιστήτε σ' έναν όνειρεμένο και πονεμένο σπασμό, που καιά-καιά δέν άρχισε και δέν έτέλειωσε, που μόλις ήταν μιá άσχη ή άναπονήσεως κι' ένας διαταχμός άδυναμίας.

'Υπόσχεση άνθρωποι που ζήτουν να ξαναζήσουν την άκρίβη αίσθησι του πρώτου φίλιού και που άπογοητεύονται όταν δέν την ξαναβρίσκουν. Άποτελούν τό δυστηριώμενο λεγέδιον των άδικανόνητων, των άπισσορρόφων, των νευρικών. Τελείο! που δέν καταλαβαίνετε πως μιá τέτοια έστηρία δέ μπορεί να διαρκέση και πως ή σάρκα που σάς έδωσε αυτή τη θεία στιγμή, δέ μπορεί να σας την ξαναδώσει.

Τό πρώτο φίλι του πόθου, ή πρώτη έπαφή των έφορευισμένων χειλιών, είναι κασιωμένη από κάθε τι που λέγεται έρωτας. Πραγματικό της και όνειρο, ποιήσι κι' αισθησιασμός, σεβασμός και κτηνοδία, φόβος κι' έμπιστοσύνη, ντροπή και περιέργεια, θλίψη και γαρά, θύμησι παρελθόντος, μελλοντική όπασία, όλόηχη άπόλαυσι του παρόντος.

Πώς πρέπει λοιπόν να δοθ ή να παθ ή αυτό τό τόσο βαθύ, τόσο γλυκό, τόσο λαχταριστό και τόσο σπάνιο φίλι;

Τού τριμάζει τό μυστήριο. Τού άρέσει ή φύσις. Οι έφορευισμένοι διαλέγουν συχνά για τις έξομολογήσεις και τά γλυκόλογά τους τό καταπρόσινο δάσος, το ήσυχο, τό μυστηριώδες και διακριτικό δάσος. 'Όλοι οι ποιητάι έφάσαν τό δάσος και τά φίλιά, τά πρώτα δειλά φίλιά, που άλλόθηξαν κάτω από τις φυλλώσιες. Άκούη και τά ποιητικά προσκαλούν στο μεθύσι της αγάτης.

'Ακούστε τί λέει γι' αυτό ό καλύτες και πνευματώδης Μολιέρως, στον 'Αρχοντοχωριάτη':

'Α! τί καλά που είναι μέσα σ' αυτό τό (δάσος!)
Τί καλωσύνη που σκορπάει ό ούρανός έδω.
Τ' άηδόνι μέσα στις δροσερές αυτές φυλλώσιες
(λωσιές)
τραγουδάει στην ήχώ τά γλυκά τοακισμα-
(τα της φωνής του.

Αυτή ή καλοκαιρία
αυτός ό γλυκός κελαιδισμός
αυτή ή καλωσύνη
μάς προσκαλεί στον έρωτα.
Κύττα, αγαπητή μου Σελμιέν
Κύττα κάτω απ' αυτή τη βαλανιδιά
τά ερωτιάρικα πουλιά που γλυκοφιλούν-
(ται.

Δέν τά έμποδίζει κανένας συγκρατημός του πόθου τους
'Η ψυχή τους είναι γεμάτη ερωτική φλόγα
Μπορούμε κι' οι δύο μας,
αν τό θελήσης
να γίνουμε, όπως αυτά, ετυχησμένοι'.

Κι' άμια δοθή τό φίλι, τό συνένοχο δάσος μοιρομυριζει:

Τώρα ποδναι άνοιξι
χαρήτε τα νειάτα σας
και παραδοθήτε στον έρωτα.
Κι' ή πιο σπάνιες άπολαύσεις
χωρίς την ερωτική φλόγα
δέν αξίζουν τίποτα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό Β' Μέρος.

